SORIN CERIN

STRĂINUL SUBCONȘTIENT AL ADEVĂRULUI ABSOLUT

- Poeme filosofice

Editura Estfalia
2022

Sorin Cerin
Străinul subconştient al adevărului absolut – poeme filosofice

* * *

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Străinul subconştient al adevărului absolut : poeme filosofice / Sorin Cerin. -
Bucureşti :
Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-127-1

821.135.1

* * *

- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-127-1

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN – STRĂINUL SUBCONȘTIENT AL ADEVĂRULUI ABSOLUT –Poeme filosofice

CUPRINS

SORIN CERIN – STRĂINUL SUBCONȘTIENT AL ADEVĂRULUI ABSOLUT –Poeme filosofice

1) Viciile Norocului

Cât Adevăr poate cuprinde,
o Creație a Iluziei,
care și-a făcut din ștreangul Realității,
propria spânzurătoare,
de Cuvinte Primordiale?,
lăsate să lâncezească,
la masa șchioapă a Destinului,
care și-a pierdut,
piciorul Reperelor Dimensionale,
printre labirinturile întortocheate,
de Viciile Norocului,
chior și frivol,
înecat în propria-i obscenitate verbală,
prins în ghearele Neputinței,
de a se apăra,
pe fața ridată a Fericirii.

2) Sufletul Perfecțiunii

Ziua și-a rupt un colț din pâinea Răsăritului,
pentru a-l mânca pe fugă,
știind că întârzie la întâlnirea cu Orizontul,
programată înainte de dispariția totală a Nopții,
din Inimile vrăbiilor de Clipe,

care tresaltă exaltate,
la simțirea firimiturilor,
căzute din pălmile albe și încremenite,
ale Norilor de Gânduri,
care abia acum au realizat,
cât de singuri vor rămâne,
fără intimitatea Întunericului,
care le-a regăsit,
Străinul Subconștient,
dintr-un Sine,
care n-ar fi crezut că le aparține,
niciodată,
deoarece doar în Beznă,
Lumina Divină,
strălucește cu adevărat,
fiind o deschizătoare de drumuri,
a Respirației Adevărului Absolut,
din Sufletul Perfecțiunii.

3) Nasc o Lume paralelă

Zidarii Coșmarurilor nocturne,
ale Cuvântului Primordial,
cuceresc noi Patimi,
ale căror Nemărginiri,
sunt amestecate cu stropi de Absurd,
care cad din Ploile de Vorbe Goale,
mulse din sânul de lăuză al Iluziilor Vieții,

pentru a fi plămădite,
noi edificii arhitecturale ale unor Destine,
atât de străine,
Străinului Subconștient,
încât nasc o Lume paralelă,
a Morții de noi înșine.

4) Care au pus stăpânire

Spinii Văzduhului Conștiinței,
pe care se înalță aripile Destinelor,
sunt împletiți,
în coroane de Vise,
cât mai atrăgătoare,
pentru Sufletele,
ale căror Clipe vor sângera,
străpunse de vârfurile,
ascuțite și perfide ale lor,
pentru a le determina,
să fie cât mai obediente,
față de Iluziile Vieții,
care au pus stăpânire,
până și pe Moarte.

5) În mocirla unui Sânge al Cunoașterii

Cutremure de Vise,
sparg ecourile adânci și sumbre,
ale Construcțiilor de Iluzii ale Vieții,
care se năruiesc,
la picioarele ruinelor unui Timp,
ce nu le mai poate susține,
obrăznicia și frivolitatea,
Conștiinței,
care și-a spălat picioarele murdare,
de mocirla unui Sânge al Cunoașterii,
care a înroșit maidanul Apusului,
cu vaietele sale disperate,
de a chema Bordelul Clipelor,
înapoi de la Festinul Morții,
unde și-au spălat fețele Păcatelor Originare,
cu Apa Pură și cristalină,
ce curge prin venele,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
din noi.

6) Vânătăi existențiale

Clopotele Absurdului,
încep să bată Inimile însângerate ale Cuvintelor,

care și-au ales să moară odată cu Ziua,
a cărei Amintire,
se va pierde în colbul,
Prafului de Stele,
ce înăbușe Timpul,
din Sufletele Contemplărilor,
unde nu mai sălășluiește,
nici măcar o Zodie a Destinului,
care le-ar ridica,
din căderea dureroasă,
de pe umerii Orizontului,
plin de vânătăi existențiale,
pe care multe Vise,
ar dori să le vindece,
dorind,
să le spele în Apa Speranței Vindecătoare,
ce curge adânc,
în Eternitatea Morții.

7) Muzicanții de Conștiințe

Singurătatea,
este abecedarul Speranțelor,
învinse de un Trecut pătimaș,
pe care nici o Clipă,
nu-l mai vrea de soț,
la nunta Veșniciei cu Timpul,
unde se aruncă,

cu zaruri măsluite,
de Iluziile Vieții,
în capul mesei,
unde stă Deșertăciunea,
care face jocurile Existenței,
gata să plătească oricât de mult,
Muzicanților de Conștiințe,
din Inimile străpunse și însângerate ale Cuvintelor,
care cântă,
pe tonalități,
din ce în ce mai nesincronizate și stridente,
aria Morții.

8) Cer Albastru de Metil

Au adormit Muncile Conștiințelor,
odată cu Ridurile Cuvintelor,
îmbătrânite și senile,
care tremură după tinerețea Cunoașterii,
pe care n-ar fi înțeles-o,
dincolo de Vremea Sorocului Lumii,
care-a pustiit Sufletele întrupate,
în Sângele ei otrăvit,
cu Cer Albastru de Metil,
ce unge gâtul Speranței,
prin care respiră Purititatea Absolutului,
Străinul Subconștient,
al Universului din noi,

pentru a nu face,
paraziți de Coşmaruri dăunătoare,
precum Iluziile Vieții,
ce rod rădăcinile Adevărului și Fericirii,
până când rămân,
doar firimituri de Moarte,
bune de hrană spirituală,
pentru Societatea de Consum,
Inepții.

9) Pe grătarul fierbinte al Libertății

Bordelul de Conștiințe ale Lumii,
face reduceri la Vorbe Goale,
și Ierarhii,
în Societatea de Consumat,
lipsă de Scrupule asezonate,
cu falsuri Intelectuale,
numai bune de pus,
pe grătarul fierbine al Libertății,
care înhamă Clipele pierdute,
pe șaua Indiferenței unor Gene,
care și-au pierdut stabilitatea și locul de muncă,
programat de Existență,
să fie în Sângele unei Vieți,
ale Sufletelor pierdute,
pripășite prin Târgurile Ponosite,
ale Iluziilor Vieții,

care mai cred și acum,
că cea mai mare desfătare,
pentru care merită să exiști,
NU ar FI,
Moartea.

10) Cum poți să ucizi Adevăruri

Ținuturile Lumii,
nu mai îmbracă demult,
atmosfera incendiată de cărbunii aprinși,
ai Fericirii,
ce sfârâie carnea locomotivelor de Patimi,
ale Clipelor,
din Gala Anilor,
Crimelor de Onoare,
întrucât au luat salopeta Viselor de toate zilele,
unde un Omor de Adevăruri,
a devenit atât de normal,
că până și Societatea de Consum s-a adaptat rapid,
scoțând la vânzare,
prin toată presa Cuvintelor moarte și îmbălsămate,
coloane editoriale întregi,
despre cum poți să ucizi,
Adevăruri.

11) Deliciul Deșertăciunii

Litere însemnate,
cu fierul înroșit al Destinului,
stau încremenite pe Icoanele Fericirii,
formând Înțelesuri obediente Absurdului,
pentru a nu fi încurcate și pierdute,
de către Iluziile Vieții,
atunci când vor să dea gust,
Cuvântului Primordial al Existenței,
pe care-l pregătesc,
pentru simțămintele,
cele mai extravagante ale Morții,
ce dorește ca întotdeauna consumația să-i fie servită,
de Eternitatea,
pe tava căreia se află mereu,
sceptrul Adevărului Absolut,
care-i mulțumește,
că a reușit să salveze Sufletele,
ce urmau a fi îmbălsămate,
de mâinile dibace ale Coșmarurilor,
pentru deliciul Deșertăciunii.

12) Se ascunde după Crenelurile Existenței

Timpul se ascunde,
după Crenelurile Existenței,

pentru a nu-i fi furat Viitorul,
care-l trage,
după Măseaua de Minte cariată,
ce minte,
a Conștiinței,
ale cărei Stele căzătoare,
a extras-o la cabinetul stomatologic al Destinului,
unde se pierd în negura Neantului,
încât Totul,
ține de tăria de caracter,
ale Hamurilor din Priviri,
care se trag unele pe altele,
dislocând carnea șubredă a Zilelor,
în favoarea Eternității,
Morții.

13) De când l-a zămislit

Ne hrănim cu firimituri de Zâmbete,
aruncate la coșul de gunoi al Abundenței,
unor Iluzii ale Vieții,
care mențin serviciul de Deratizare al Sentimentelor,
în cea mai perfectă ordine a Hazardului,
controlat de un Destin,
părăsit de el însuși,
care vrea cu tot dinadinsul să arate Veșniciei,
cât de puternic a rămas,
în pofida Existenței capricioase,

care l-a înlocuit de la cârma Fericirii,
cu o Moarte,
ce-i era datoare,
de când l-a zămislit.

14) Cărțile de joc ale Sentimentelor

Câtă Fericire era,
în cărțile de joc ale Sentimentelor,
încât au câștigat,
toate Pasențele Iluziilor Vieții,
pe care le ghicea Moartea,
în timp ce se servea,
cu cele mai bune bucate ale Zilelor,
gătite cu atât de multă migală,
de către Destinul,
supărat și umilit,
că nu a primit nici măcar o Apreciere,
din partea Existenței debusolate,
care l-a zămislit,
a fi un servitor supus,
al cărui tavă plină de arginții Lăcomiei,
să fie dusă întotdeauna,
Societății de Consum,
înfometată de Absurd.

15) Străinul Subconștient al Adevărului Absolut

Petale existențiale de Conștiințe ofilite,
cad pe covorul Simțămintelor,
pe care calcă,
Fruntea Energiilor Spirituale,
ce aparține,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
din Inima Cuvântului,
în care ne-am făurit un Viitor,
crezând în propiul său Destin,
ce a devenit deodată,
spulberat de Virgula Divină,
pe care n-am fi crezut că o vom găsi,
atât de răscolită,
de propria ei menire,
încât ne-a îmbărbătat,
să-i clădim Biserici de Întrebări,
unde în care să ne așezăm genunchii înghețați,
de atât de multe Răzvrătiri,
încât am ajuns,
să ne întrebăm,
dacă nu suntem noi Sfinții Părinți ai Iubirii,
din Icoanele Făuritoare de Minuni,
la care se roagă,
încremenită,
Moartea?

16) Ura unui Cer potrivnic

Câte Farmece,
n-ar fi mântuite,
de vuietul Oceanului Lacrimii de Speranțe,
ale Țărmului pustiu din Târgul Existenței,
prin Fericirea,
care ne-a întors spatele la Pașii Îndoielilor,
din Inimile care ne băteau Soarta,
împreună,
încât au devenit ele însele,
călcate,
de Ura unui Cer potrivnic,
sub care nici Străinul Subconștient,
din Florile Zâmbetelor noastre,
nu mai putea exista,
lăsându-ne pradă,
Despărțirii,
de noi înșine.

17) Fără de Compromis

Rebegit de frig,
Destinul s-a aciuat lângă o Clipă fierbinte,
care nici măcar,
nu i-a observat prezența,

până când Moartea,
nu a certat-o că întârzie,
la masa festivă a Timpului,
care-și serba Ziua Trecerii,
cu fast și voie bună,
pe caldarâmul însângerat al unui Apus,
care și-a tăiat venele,
Cimitirelor de Amintiri,
ce-i mai curgeau printre Speranțe,
dorind să se salveze,
numai prin Veșnicia,
fără de Compromis,
a Morții.

18) Moneda de Schimb a Condiției Umane

Libertatea răstignită a Speranțelor,
se vinde,
pe cât mai puțini Mântuitori,
ce au devenit,
moneda de schimb,
a Condiției Umane,
care se scurge urât mirositoare,
prin canalele pline de dejecții,
ale unor Cuvinte Primordiale,
ce nu au înțeles,
sfințenia Bunului Simț,
al Tăcerii,

care,
deși,
nu și-a clădit Biserici sau Societăți de Consum,
a reușit să devină prin propriul ei Sine,
un Templu al Salvării,
săpat adânc,
în Moarte.

19) Sfredelesc chipul în piatră

Reproșuri,
scrijelite pe nisipul rece al Clepsidrei,
din Zorii unor Gânduri,
care par certate,
cu marea din Privirile pierdute,
ale Valurilor unor Cuvinte,
care sfredelesc chipul în piatră,
al Nesfârșitului,
pierdut în aripile frânte ale Speranței,
din Inima unui Orizont al Nimănui,
care abia mai reușește,
să sculpteze portretul Zilei,
pe care și-o va aminti mereu,
ca fiind plata,
pe care a făcut-o Morții,
pentru a exista în Eternitatea Clipei,
în care s-a ascuns,
Iubirea,

ce nu o va regăsi,
Niciodată.

20) La sorocul Timpului efemer

Strunele dezacordate ale Viselor,
Factorului Unic Creator și Întâmplător,
cântă Existenței unor Universuri paralele,
Anii Lumină,
care despart,
Minciuna de Adevăr,
pentru a naște Suferința,
unei Lumi poleită cu Iluzii,
pe care doar Viața,
legată la ochii oceanelor de Lacrimi,
le mai pot înțelege Sensul,
oropsit al Stelelor Căzătoare,
pe cerul Străinului Subconștient,
al Veșniciei,
care ne așteaptă,
la sorocul Timpului efemer,
al Morții.

21) Societatea de Consum Extravaganțe

Carnea Înțelesurilor,
este apreciată pe grătarele unde ard Întrebări,
ale căror Răspunsuri stau după gratiile Conștiinței,
întemnițate de Iluziile Vieții,
pentru a nu deslușI Absolutul Creației,
din Sângele otrăvit cu nimicuri și Vorbe Goale,
al Cuvintelor,
cazate în Bordelul Cunoașterii,
unde reclamele stridente și înfricoșătoare,
ale Viitorului,
arată cât de concret poate fi Sensul Morții,
într-o Lume a Societății de Consum,
Extravaganțe.

22) Să recunoaștem

Deliciile Adevărurilor Relative,
care nu se potrivesc,
nici unei Sărbători a Fericirii,
sunt croite după tiparul deocheat,
al Bisericilor de Conștiințe,
ale căror Sfinți Părinți,
Binele și Răul,
ai Conștientizării de Sine,

ar fi trebuit demult încarcerați,
pentru fărădelegile comise,
prin Existențele lor de poveste,
fără de care,
trebuie să recunoaștem,
nu ar fi existat,
nici Cunoașterea,
și nici Moartea.

23) Program stabilit de Ora Exactă

Cascadele Ridurilor se varsă zgomotos,
în marea unor Clipe,
sfâșiate de smârcurile Uitărilor,
căzute în dizgrația Cimitirelor,
care se scurg prin venele unor Amintiri,
ce nu-și mai amintesc,
nici un Pas din dansul Zilelor,
la tălpile cărora,
cădeau în genunchii Privirilor timide,
care abia învățau să se ridice sfios,
la înălțimea tocurilor unor Așteptări,
bulversate,
de Timpul nerăbdător din spatele cortinei,
care le impulsiona,
să se miște mai repede,
fiindcă scena Vieții,
avea un program bine stabilit,

de Ora Exactă,
a Morții.

24) La Limanul Adevărului Absolut

Libertatea ruginită,
a fiarelor sălbatice,
din Sufletele sfâșiate de Incertitudine,
reci și insensibile,
numai bune de făurit unelte de tortură,
pentru muncile asidue ale Conștiințelor,
asudate de Lacrimile Stelelor Căzătoare,
ale căror Neputințe în fața veșniciei,
se lovesc de Îndatoririle pe care le au,
față de ceața Cuvintelor,
care dispar bolnave de Înțelesuri,
în adâncurile tulburi ale Iluziilor Vieții,
unde nici o Cunoaștere,
nu a reușit vreodată,
să înoate,
pentru a ieși la Limanul,
Adevărului Absolut,
al Morții.

25) Ieslea de Mântuitor

Cred în Vrajba,
care a izgonit Îngerii Căzători,
din Cerurile Străinului Subconștient,
unicul care respiră pentru noi,
Adevărul Absolut,
al Eternității Clipei,
pentru care ne-am născut Moartea,
Iluziilor Vieții,
ce ne așteaptă,
cu veșnicia perfecțiunii,
fără de Compromis,
a Existenței,
în mocirla căreia,
ne-am călcat adevăratul Sens al Vieții,
în picioarele murdare,
de Păcate Originare Obligatorii,
ale unui Destin,
căruia i s-au pus ochelari de cal,
ce pare a nu-și părăsi niciodată,
Ieslea de Mântuitor,
a drumurilor fără de întoarcere,
spre Moarte.

26) Fără să știe vreodată

Lumea a devenit un Mutant,
care germinează în stare hibridă,
în Apele Iluziilor Vieții,
mereu în pericol de a fi rupte,
care au rămas gravide,
cu Destinele noastre,
jucate la ruleta Deznădejdii,
pentru a fi născute,
la Maternitatea Inconștienței,
de unde vor striga,
întreaga lor Viață,
fără să știe vreodată,
că de fapt zbiară după Moarte,
chiar dacă vor invoca mereu Fericirea,
al cărei spectru solar,
se va pierde mereu,
în Umbra pentru care a fost menită,
Ființa și Devenirea ei,
ca Dimensiune a Suferinței,
devenită monedă de plată,
pentru Societatea de Consum,
a Păcatului Originar.

27) Pe Calea Oarbă

Zidurile Cancerului Sentimental,
au devenit fortărețele Zilelor,
presărate pe Calea Oarbă a Demnității,
Conștientizărilor,
ale căror arhitectură,
taie respirația,
Străzilor pierdute-n buzunarele doldora de Fantasme,
ale Timpului,
clădit pe mocirla Cuvântului Primordial,
ale cărui cărămizi,
au fost omise de la început de Creație.

28) A tasa

Timpul,
a devenit,
o formă de obediență,
pe care vitregia existențială a Ierarhiei,
o folosește spre a lustrui,
Ridurile senectuții de Vorbe Goale,
ale Iluziilor Vieții,
care se rostogolesc peste Creație,
pentru a tasa asfaltul Gândurilor,
pe care va călca tare și apăsat,
Moartea.

29) Barieră existențială

Stelele Norocului,
au încărunțit,
în sala de așteptare a Fericirii,
care nu le lasă să treacă,
de bariera existențială a Deșertăciunii,
fiindcă nu pot fi luate în considerare,
de Veșnicia care le dorește a fi Căzătoare,
pe fruntea unui Timp,
plin de sudoarea Uitării,
ce spală Apele Vieții,
în care înoată,
Moartea.

30) Frază bolborosită

Spinii tulpinilor de Cuvinte,
se înalță descărnați,
peste Înțelesurile unor Sentimente,
pentru a înțepa cât mai bine,
Speranța.

Lamele isterice și ascuțite ale buzelor,
silabisesc câte o frază bolborosită,
de Apă a Vieții care clocotește,

în Sângele plin de venin,
al Timpului neiertător.

31) Căruța dogită

Stelele Viselor,
au început să se aprindă una câte una,
pe bolta Cerului senin al Străinului Subconștient,
care înoată prin Veșnicia Universului,
din Ochii Profunzimii,
prin care vedem Absurdul Creației,
care a lăsat Iluziile Vieții,
să ne pună Ochelari de Cai,
ale căror Hamuri,
substituite în Legi și Morale,
abia mai pot trage,
căruța dogită,
a Societății de Consumat,
Moarte.

32) La casa Existenței

Oare de ce Universul,
nu și-a potcovit copitele Timpului?,
care aleargă șchiopătând,

în caleștile Anilor Lumină,
printre Galaxiile,
ce-abia se mai pot ține,
pe picioarele de lut ale Norocului,
care n-a mai întâlnit o Potcoavă,
de când Veșnicia,
era fată mare la casa Existenței,
vândută cu tot cu ferestrele Fericirilor,
și porțile ferecate ale Destinelor,
Morții.

33) La maternitatea Ființei

Iarba tunsă a Cuvintelor,
cade în smocuri de Întrebări,
peste creștetul Privirilor,
cernute de sita deasă a unor Speranțe,
ce-abia așteaptă să coacă aluatul unei Împliniri,
hărăzită de o Stea a Norocului,
a cărui Zodie,
abia a fost prinsă,
pe râul care desparte Viața de Iluziile sale,
cu undița unei Întâmplări Neîntâmplătoare,
de cârligul căreia s-a agățat tocmai Creația,
ce a mușcat Timpul,
cu colții săi ascuțiți de pește răpitor,
care nu știa că de data aceasta înota spre Moartea,
pe care a născut-o,
la maternitatea Ființei.

34) Viteze amețitoare

Sacoșele grele cărate de Existență,
Timpului,
erau pline de Eternități,
pe care acesta,
urma să le potcovească,
la tălpile Clipelor,
spre a fi pline de Noroc,
la nuntirea Viitorului cu Trecutul,
Anilor Lumină,
ce călătoresc cu viteze amețitoare,
către Moartea,
pe care nu vor să o piardă,
de la festinul Deșertăciunii.

35) Paște zilnic

Șanțurile Ridurilor,
din Florile Zâmbetelor,
au fost săpate de către Existență,
pentru a se ascunde în tranșeele lor,
când va fi atacată,
de Destinul nemulțumit,
că nu-i livrează Morții,
îndeajuns de multă carne proaspătă,

de Clipe,
care ar fi avut,
termenul de valabilitate expirat,
la ultimul control,
al Timpului,
ce-abia își mai duce traiul,
pe tarlaua moștenită de la Creație,
unde-și paște zilnic,
Vechimea.

36) Forcepsul Creației

Am întins fețele de masă ale Privirilor,
unii către alții,
pentru a ne servi ciorba reîncălzită a Trecutului,
pe post de prospătură autentică,
care naște Societăți de Consumat,
carne de Tun Publicitar,
spre deliciul Întrebărilor născute fără Răspunsuri,
întrucât forcepsul Creației,
era atât de ruginit,
că în loc să scoată,
ce trebuia din burta Universului,
a extras,
Deșertăciunea Iluziilor Vieții.

37) Ideologia Veşniciei

Rețele de Pasiuni,
încătușează Bisericile Adevărului,
înecat,
în alcoolul cu multe grade,
al Stelelor,
de pe epoleții pătați,
cu Anii Lumină,
ai Universului,
care mai cred,
în ideologia Veșniciei,
pentru care Creația și Destinul,
ar fi cei doi stâlpi,
pe care se reazămă,
Moartea,
Timpului și a Spațiului.

38) Inefabil

Era atât de frig,
în Clipa sorocită Nașterii,
încât a trebuit să aprindem,
Focul Sacru al Divinității,
în fiecare dintre noi,
încercând să ne încălzim,

Bisericile Sufletelor,
în altarele cărora,
se roagă neîncetat,
pentru Pacea din noi înșine,
Străinul Subconștient,
care crede,
că este cel mai de preț,
dar,
pe care îl putem primi,
de la Liberul Arbitru,
al Destinului,
care și-a zămislit Iluziile Vieții,
pentru a da legitimitate,
Morții.

39) Lumea noastră bivalentă

Fără de Timp,
Existența,
n-ar fi cunoscut Creația,
Cunoașterii,
care a conștientizat,
Binele și Răul,
Frumosul și Urâtul,
Universului existențial,
din Lumea noastră bivalentă,
care se scurge în albiile reci ale Amintirilor,
ce hrănesc Sângele pătat al Istoriilor,

cu atât de multă Moarte,
încât până și Iluziile Vieții,
zac înspăimântate,
prin cotloanele Adevărurilor Relative,
pe care le patronează,
întrebându-se retoric,
oare de ce au plămădit,
Liberul Arbitru?

40) Varianta oficială

Singurătatea stâncilor,
din care Existența a sculptat Suflete,
se îneacă,
în Sângele clocotit al Apusurilor,
din Inimile care tresaltă enigmatic,
la aflarea veștii,
că Noaptea unor Coșmaruri,
ale Societății de Consum,
dă târcoale Fericirii,
înjunghiată de Iluziile Vieții,
fiindcă a dezvelit o altă față a Morții,
decât era prevăzută în varianta oficială,
a Destinului.

41) A se împiedica

Urme adânci,
de Coșmaruri ale Vieților deșarte,
sfarmă nemărginirea abisurilor unui Univers,
înglodat în datoriile unor Creații,
ale Stelelor căzătoare,
ce se afundă tot mai mult în ele însele,
făcându-și singure cadou Amintirile,
propriilor Speranțe,
legate de Picioarele,
pline de bătături ale Timpului,
cu panglicile Fericirii,
neștiind că așa,
se vor împiedica,
de Moarte.

42) Vitrine existențiale

Topoare de Lacrimi,
sfarmă carnea Cuvintelor,
tranșându-le în felii de Compromisuri,
pe Taraba murdară a unor Înțelesuri,
care nu pot fi șterse,
nici cu cârpa soioasă a Destinului,
înmuiată bine,

în detergentul unui Timp solitar,
care trece cu vederea adeseori,
Clipele Trecute care trec,
prin fața Vitrinei existențiale ale Zilelor,
unde Adevărurile Relative strâmbă din nas,
când privesc cât de înfometate sunt acestea,
de Moarte.

43) Pentru a lua conducerea

Trupuri de Ceață,
spală Umbrele Zidurilor,
care respiră,
prin Conștientizarea Sângelui,
unor Flori ale Zâmbetelor,
ce înoată în Fericirea,
pline de Gene descompuse,
ale Destinelor,
ce vor să ne înece,
Străinul Subconștient,
pentru a lua conducerea Simțirii,
unor trenuri trecătoare de Ani,
care nu vor opri,
decât în gara pustie și întunecată,
a Morții.

44) Lăsându-mi un bilețel

Ai alergat,
spre neantul din mine,
lăsându-mi un bilețel,
pe care ai scris,
că Destinul nostru,
nu poate fi tăiat și înjumătățit,
spre a fi vândut Timpului,
niciodată.

Te-am crezut,
și ne-am ascuns în el,
devenind datori cu o singură Moarte,
Fericirii,
pe care a trebuit să o împărțim,
despicând-o în mii de raze,
ale căror Veșnicii ne luminează și azi,
Eternitatea unei Iubiri.

45) Trecutul Existenței

Ce-aș putea să le spun,
Florilor din Zâmbetele Clipei,
că au petalele Viselor într-atât de colorate,
încât mi-au pictat până și Orizontul,

în Ceasuri de Zile,
ale căror limbi,
ceartă Trecutul Existenței,
forțându-l să se gândească,
la Viitorul Fericirii,
care nu mai coboară din vagonul Conștiinței,
chiar dacă trenul ei,
a trecut mai demult decât toate Vremurile,
la un loc.

46) Nu se pot împăca cu Gândul

Rafturi de Întâmplări,
stau așezate în ordine cronologică,
pe Ochii încercănați,
de atâtea Vise trecute,
de prima tinerețe,
a Destinului.

Priviri piezișe,
ce nu se pot împăca,
cu Gândul,
care le-a curtat,
decojind pungi întregi de Clipe,
pe la ferestrele unor Iubiri,
fără antecedente Sentimentale,
puse în cârca Străinului Subconștient.

47) Nu deprinse încă

Dinții Orizontului,
mușcă satisfăcuți,
din carnea cețoasă a Zorilor,
ce vor tuna și fulgera în curând,
cu Eternități de Clipe,
peste Ziua,
care abia se luminează la Minte,
și încearcă,
să repare greșelile făcute Nopții,
din noi înșine,
pe motiv,
că era prea mică,
și nu deprinse încă,
mersul lucrurilor,
prin Viața,
croită,
pentru Moarte.

48) Gătesc fără oprire

A crede,
devine un verb în carne și oase,
abia când calci,
pentru prima dată,

în Catedrala Străinului Subconștient,
din Inima ta,
al cărui Suflet,
îți curge prin Sângele Destinului,
ale cărui Gene de Adevăr Absolut,
ți-au fost furate,
fiindcă Creația,
ți-a dăruit încă de la naștere,
Ochelarii de Cal ai Conștiinței,
plămădită,
crescută și coaptă,
în cuptorul Iluziilor Vieții,
care gătesc fără oprire,
pentru Moarte.

49) Motoare cu combustie internă

Periferii incendiate de Fraze,
se rostogolesc,
peste fusul Înțelepciunii,
încercând să țese noi Intrigi,
prin piesele ruginite de Teatru,
așezate pe Măștile,
motoarelor cu combustie internă,
a Socităților de Consum,
care tractează necontenit Moartea,
pentru a fi livrată fără întârziere,
Destinelor,

atât de ocupate cu tranșatul ei în porții egale,
care să ajungă la fiecare,
fără nici o întârziere,
încât au inventat,
Speranțele carelor funebre de lux,
ale Gândurilor.

50) Fără să le fi consumat Deșertăciunea

Am alergat pe gheața,
Zâmbetului tău,
până când s-a spart,
și am căzut,
înjunghiat în Oceanul Lacrimii,
care ne-a înecat Fericirea,
lângă țărmul spălat de Vicii,
al Întunericului,
care se lăsase,
peste verighetele ruginite ale Timpului,
care ne-a dăruit Eternitatea Clipei sale,
în care n-am mai putut locui,
fiindcă speram,
ca Moartea să ne ierte,
de greșelile Păcatelor Originare Obligatorii,
care nu aparțineau Viselor noastre,
date de Iluziile Vieții,
dar ne erau trecute,
în conturile Sufletelor,

fără să le fi consumat vreodată,
Deșertăciunea.

51) Să o frământăm

Oare de câte ori,
nu am fi dorit,
să ne călcăm în picioare Țărâna întrupării,
să o amestecăm cu toate Lacrimile,
pe care le-am vărsat,
din Zâmbetele împietrite ale deziluziilor,
și să o frământăm,
până când mocirla Cuvintelor ei,
să devină o pastă subțire din care să plămădim,
lutul de pe masa olarului Bucuriei,
pe care să-l rotim în jurul Soarelui,
odată cu Lumina Divină,
până când să se nască oala Viselor Împlinite,
pe care să o umplem mereu cu Fericire,
fiind atenți să nu o mai vărsăm niciodată,
peste Orizontul trist și sumbru,
al Iluziilor Vieții.

52) Sunt date doar acestei Lumi

Cât de stranie trebuie să fi fost Creația,
înaintea Veșniciei,
odată ce i-a cerut acesteia,
să se împartă între Timp și Eternitate,
pentru a putea făuri Cunoașterea Divină,
a Marii Contemplări Universale,
ce a născut,
toate nivelele astrale,
ale Universurilor Paralele,
aflate atât în noi,
cât și în afara Viselor noastre,
fără să cunoască,
Durerile Facerii,
care sunt date doar acestei Lumi,
ale cărei Iluzii încercăm să le înțelegem,
prin Moarte.

53) Croitorul Destinului

Aripile albe,
ale Norilor încremeniți în Visul Vieții,
cad fulguind,
peste măsurile false luate unor Clipe,
de Croitorul Destinului,

ce vrea să le confecționeze,
paltoane groase,
de Păcate originare la modă,
cât mai confortabile și trainice,
pentru a fi purtate,
la Festinul Existenței,
căreia îi curge,
Sângele rece al Cimitirelor,
prin Venele Morții.

54) Povești de Iubire

Flori de gheață,
se veștejesc pe obrajii,
Poveștii de Iubire,
dintre Universul Lacrimilor,
Străinului Subconștient al Dorului,
și Stelele Clipelor trecute,
care strălucesc pe bolta întunecată a Amintirilor,
bolnave și roase,
de atât de multă Uitare,
care le trece pragul Ochilor,
în fiecare Zi,
când Timpul,
dă de pomană Viitorului.

55) Destinele Ființei

Verbe ofilite,
ce nu mai pot pune nimic,
în Acțiunea piesei de Teatru a Vieții,
stau gârbovite pe veranda Morții,
povestind cât de multe Vise,
au făurit,
în trecerea dintre Timp și Veșnicia,
muncită într-atât,
încât și-a alungat Clipele,
în Destinele Ființei,
spre a fi irosite după bunul ei plac,
la Roata Norocului,
care nu se mai învârte,
mai demult decât Vremea,
după nici una dintre Zilele,
Adevărului Absolut.

56) Declasare

Râuri de Adevăruri,
se scurg în Apele Menajere ale Vieții,
atât de murdărite de Iluzii,
încât până și măcelarii Cuvintelor,
sunt uimiți de muțenia pestilențială,

care s-a așezat fulguind,
peste Privirile înghețate,
ale Morții,
din Societatea de Consumat Palavre,
pe la colțurile înnodate de boli mintale,
ale aleilor pline de Remușcări,
săpate de Ridurile Destinelor,
pentru a fi ornate,
cu Muncile sisifice ale plăcerilor carnale,
pregătite mereu să facă față,
noilor provocări,
ale perpetuării Speciilor,
declasate ale Ființei.

57) I-am dăruit

Vârtejurile Smârcurilor de Sentimente,
se desprind de țărâna Întrupării,
pentru a se pierde pe Sine,
în Văzduhul fermecat,
al Conștiințelor,
care-și cerne Eternitățile de Clipe,
în nesfârșirea Morții,
care a cedat avansurilor,
unui Zâmbet trecător,
a cărui Floare,
am așezat-o la mormântul Amintirii,
pe care am invitat-o undeva-cândva,

la dansul romantic al Țărmului,
care ne-a vrăjit,
cu valurile săruturilor Existenței,
căreia i-am dăruit Respirația,
Eternității din noi.

58) Ardem în același timp

Mi-am călcat propriii Pași în picioare,
pentru Orizontul Privirii,
care și-a măcinat Destinul,
la râșnița de Fericiri,
pe care l-am băut mai apoi împreună,
până la ultimul strop,
de ploaie amară de foc,
care ne ardea Eternitatea Clipei,
incendiind-o,
pentru a ne lumina Calea către Absolut,
fără să știm,
că ne ardem în același timp,
Timpul,
ce ne-a părăsit,
pentru totdeauna,
ca să aflăm pe urmă,
că era numai al nostru.

59) Biserici și Rugăciuni

Fantasme de Zile,
plutesc pe aripile,
decăzute din drepturile părintești,
ale Fericirilor,
sfărâmate în Țărâna Întrupărilor,
pentru a fi amestecate cu lutul,
din care Timpul va frământa,
cănile unor Povești de Iubire,
umplute până la refuz,
cu Visele Cerului Străinului Subconștient,
din Lacrima Creației,
în care mai înoată și azi,
Moartea,
care nu și-a recunoscut nici acum,
Menirea,
pentru care a fost dată,
ca Mireasă,
Păcatului Originar,
pe care nu l-am satisfăcut niciodată,
oricâte Biserici și Rugăciuni,
i-am închinat,
Iubindu-ne.

60) Timpul hoț

Era atât de mare ger,
pe buzele Viselor înnodate,
încât am încercat să le descleștez,
Înțelesurile,
cu dinții Liberului Arbitru,
furat din tolba plină a Iluziilor,
căruia,
nu i-am aflat niciodată,
codul numeric personal al Deșertăciunii,
pentru a-l putea folosi,
ca și capcană,
pentru Timpul hoț,
ce încearcă să ne fure Eternitatea,
de la Moarte.

61) Ne-am Întrupat Existența Cunoașterii

Mărăcinii Pustiului,
din Sângele Întâlnirii cu Creația,
ne-au înțepat Viitorul atât de tare,
încât și azi poartă,
coroana cu spini,
a Mântuitorului din fiecare dintre noi,
ca și un antidot,

pentru iertarea Păcatelor Originare,
prin care Iluziile Vieții,
ne-au cedat Moartea,
înapoi,
fiindcă altfel,
n-am fi supraviețuit,
Absurdului plin de Suferințe,
din Lumea Deșertăciunii,
din mocirla căreia,
ne-am întrupat,
Existența,
Cunoașterii.

62) Am fost vânduți Ideii de Moarte

Părăsiți de vrăjile Creației,
ne-am făurit Plastilina Conștiinței,
pe care o modelăm,
după chipul și asemănarea noastră,
făurindu-L în fiecare zi pe Dumnezeu,
pe care-L redescoperim,
în fiecare Eternitate de Clipă,
care ne face să înțelegem,
cât de divini suntem,
înaintea Adevărului Absolut,
ce ne este interzis,
de către Iluziile Vieții,
datorită Păcatelor Originare,

pentru care am fost vânduți,
Ideii de Moarte,
care în Realitate,
nu există.

63) În propria mea Nemurire

M-am înveșmântat în mantaua Vieții,
pentru a-mi crea Visele Veșniciei,
care să-mi țină de cald,
Iubirii,
peste care ning,
cu fulgii Profunzimii,
care aștern Zăpada Poeziei,
din care sunt clădit,
pentru a sculpta mereu,
Cuvintele Gheții Fierbinți,
ale Sentimentelor,
pe care-mi patinează Speranțele,
că voi îmbrăca,
în cele din urmă,
mantia Sufletelor,
ale căror Veșnicii,
le voi reîntâlni,
în propria mea,
Nemurire.

64) Conștiința Iluziilor Vieții

Câtă nevoie avem,
de Morile de Vânt,
pe care să le înfășurăm,
în jurul Frunții,
Cuvântului Primordial,
căzută în dizgrația Conștiinței
Iluziilor Vieții,
ce nu mai are încredere,
în nici o Eternitate de Clipă,
frântă din trupul Ființei și Devenirii,
Adevărului Absolut,
la tălpile căruia,
își spală Moartea,
Veșnicia.

65) Glonțul feroce al Iluziilor

Vânătorii de Suflete,
sunt în război cu Trupurile Conștiințelor,
cărora le datorează,
pierderea Vânatului Eternităților de Clipe,
în care ar dori să le poată exista,
Ființa,
glonțului feroce al Iluziilor,

care vânează Adevărul Absolut,
la ceas de Soartă,
când în afară de Iubire,
e atât de mult ger,
încât crapă carnea Viselor,
de frigul sălbatic,
de fiară cu botul însângerat,
care încă mai sfârtecă,
Apusul.

66) Aduceri Aminte

Ropote de aplauze,
pe Scena Vieții,
ale cărei scânduri de Ani,
au putrezit și s-au rupt pe alocuri,
lăsând pașii Speranțelor,
să se strecoare,
printre golurile de Uitare,
călcând adesea,
prin Disperare,
până când,
întreaga,
Scenă a Morții,
va rămâne fără pic de murmur,
pe covorul roșu al unei Iubiri,
ce azi nu mai există,
nici în Amintirea,

unui solstițiu al Cuvintelor,
când toată Lumea știe,
că se luminează Cerul Lacrimii,
sub care nu va mai înopta Nimeni,
pe fața ridată a Durerii,
Aducerilor Aminte,
prin Cimitirele Viselor prăbușite,
la picioarele unor Lumânări,
de Inimi pierdute.

67) Zădărnicia pentru care am fost creați

Fiorurile galactice ale Stelelor,
ale căror Conștiințe,
trezesc,
până și Nașterile din ghețurile fierbinți,
ale Durerilor,
ce ning peste Iluziile Existenței,
care abia le așteaptă,
cu mantia Morții,
la intrarea pe Scena pustiită de gol,
a Vieții,
trecută în Ființa Cuvântului Primordial,
pe post de menajeră,
bună la toate inepțiile Relativității,
din Sensurile pierdute,
ale Marii Contemplări Universale,
căreia nu i-am înțeles niciodată,

Zădărnicia,
pentru care am fost creați,
atât de îndatorați,
Păcatului Originar,
Obligatoriu.

68) Când îl Creăm pe Dumnezeu

Cascadele Frazelor,
cad în nesimțirea,
unor Gânduri Absurde,
ce-ar vâna întreaga audiență,
a Coșurilor de Înțelesuri,
cu abundența de Virgule,
care lasă mereu loc,
semnelor de Întrebare,
incomode,
pe care cu toții le vrem,
dar fără să le întrebuințăm vreodată,
atunci,
când îl Creăm pe Dumnezeu,
după chipul și asemănarea,
noastră.

69) Din care ne sunt clădite Sicriele

Lanțuri de Stele,
ne leagă Viitorul,
ghicit în bobii Trecutului,
de Prispa Morții,
ale cărei stâlpi de susținere,
Viața și Iluziile ei,
sunt citiți de Bibliile groase,
ale Mormintelor,
ce curg,
prin Sângele Existenței,
care se bucură și speră,
la Cimitirele cât mai înfloritoare,
ale Veșniciei,
din fiecare Genă,
a corpului,
Lui Dumnezeu,
din care ne sunt clădite,
Sicriele.

70) Tot mai decăzută

Ziduri de Vise,
ne străjuiesc Destinele,
închise,

în cetățile de Sensuri,
ale Păcatelor Originare,
sau Mântuirilor Stelare,
pe care nici un Cuvânt nu a reușit,
să le cucerească vreodată,
dar care ne citesc,
în fiecare Zi,
Viitorul descărnat de trup,
al Conștiinței,
tot mai decăzută,
în propriul noroi,
al Țărânii,
în care i s-a întrupat,
Moartea.

71) Tăiat de jur împrejur

Atât de singuri,
ne-am Născut,
în grațiile Cuvântului,
tăiat de jur împrejurul,
prepuțului Bibliei,
încât a trebuit,
să murim mai întâi,
pentru a crede,
și a nu ne cerceta Conștiința,
Pașilor părăsiți,
de propriul Destin,

la margine de Existență,
unde unica salvare constă în Moartea,
care ne va da Veșnicia de Apoi,
ce ne-a fost furată,
din această Viață,
de Păcatele originare,
pe care ori de câte ori,
le întrebăm descumpăniți,
De ce?
ne răspund,
Focurile Sacre ale Adevărului Absolut,
care înlătură Tortura existențială,
a Așteptării,
lăsându-ne să Sperăm,
la Moarte.

72) Viitorul Profunzimii

Singur cu Moartea din mine,
vreau să înțeleg,
Viitorul Profunzimii,
Veșniciei,
care ne înnoadă Destinul,
vrând să ne transforme,
în plase de prins Conștiințe abătute,
pe Muntele Speranțelor,
ce-l au de urcat,
Întrebările,

Sângelui uscat,
de atât de multe Patimi,
puse la uscat,
pe frânghia Morții,
de care s-au spânzurat,
atât de multe,
Zile,
ale Deșertăciunii.

73) În fiecare Primăvară

Bulgări de Zile,
rostogolite,
în Zăpada rece a Privirilor,
pentru a ne clădi Oamenii de Zăpadă,
în care să credem,
făurindu-le Icoane de Adevăr Absolut,
pentru care va trebui să devenim,
specialiști în arta Topirii,
Conștiinței,
în fiecare Primăvară,
când Moartea Amintirilor,
vor înflori mugurii de ceară,
ai Lumânărilor,
care vor arde fără Sufletele,
Focului nostru Sacru,
al Iubirii.

74) În glastra Sufletului

I-am dăruit Veșniciei,
o Floare din Zâmbetul,
Străinului Subconștient,
din mine,
pe care să o pună în glastra Sufletului,
pe care mi l-a dăruit Moartea,
dinainte de a mă naște,
inscripționându-mi Destinul,
cu pașii Inimii tale,
în Urmele cărora mă voi pierde,
pentru totdeauna,
înflorind,
pentru a mă putea dărui,
cineva-cândva,
unei Ferestre,
din ochii Nemărginirii,
unei alte Iubiri.

75) Maidanul de Întrebări al Sângelui

Cât de greu,
am înțeles,
că Moartea,
nu se poate juca,

cu Clipele Eternității din noi,
alergându-le pe Maidanul,
de Întrebări ale Sângelui,
care niciodată,
nu are Nimic de spus,
Conștiinței,
care ne-a urmat,
tăcută și supusă,
la margine de Viață,
sufocându-ne cu gustul ei amar,
izvorât din mesajul,
Bisericilor de Priviri,
pe care le-am construit împreună,
rugându-ne,
Veșniciei,
să ne primească,
în regatul ei,
dorind să înfruntăm,
întreaga Viață de Apoi,
pentru a rămâne nedespărțiți,
de Moarte.

76) Destin împătimit

Toate Vremurile Gândurilor,
preferă să alerge în pribegie,
decât să rămână datoare,
Târgului de Vise,
care le cere plata pe loc,
a Clipelor pierdute,

de către Destinul împătimit,
al Jocurilor de Noroc,
unde pierde mereu,
alături de Iubire,
Speranța îndoielnică,
a Iluziilor,
pe care le-a pus Viața,
să ocolească Adevărul Absolut,
al Morții.

77) Orarul zilnic

Care Vreme a Vremurilor,
mai poartă veșmintele la modă,
ale Existenței,
care s-a aruncat,
în genunchii roși de Incertitudini,
din fața trenului de Clipe,
ruginit și năpăstuit de Soartă,
al Timpului,
care i-a ucis Menirea,
decupând-o din Veșnicia Universului,
pentru a o lipi pe panoul ucigaș,
al Mersului Lumii,
de unde fiecare Iluzie a Vieții,
poate afla Orarul zilnic,
al drumului său către,
Moarte.

SORIN CERIN – STRĂINUL SUBCONȘTIENT AL ADEVĂRULUI ABSOLUT –Poeme filosofice

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre,* sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015, pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că: "Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și

nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

SORIN CERIN – STRĂINUL SUBCONȘTIENT AL ADEVĂRULUI ABSOLUT –Poeme filosofice

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof. univ. dr. Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9, (237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic!) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a

poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii", ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existentialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori", în rest, „totul e vînare de vînt". Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie", cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe

aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar". Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete". Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii". Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei". Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă", „Nemurire", „Iluzie", „Absurd", „Tăcere", „Moarte", „Eternitate", „Adevăr Absolut", „Vis", „Liber Arbitru", „Păcatul Originar", „Iubirea", „Singurătatea", „Înstrăinarea", „Dumnezeu" şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum". Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii", înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune" e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a

sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa", ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii." Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului" nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală" e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte", frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor". În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…". Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…". Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…" şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective", şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…". Aici cuvintele s-au întors la poezie.

Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în

termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării." Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine". Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul" semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare": „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată." Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum."/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului". Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra

degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este *Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu,* care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.

Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi

accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana: "**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii. De altfel, secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof. univ. dr. Theodor Codreanu:** „Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.
- **Prof. univ. dr. Ioan Holban:** „Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică

pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.

- **Prof. univ. dr. Maria Ana Tupan:** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof. univ. dr. Mircea Muthu:** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra

spartă” a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof. univ. dr. Cornel Ungureanu:** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof. univ. dr. Ion Vlad:** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala, reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii, revolta, nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII, topos al indoielilor, al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului; poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism. E lirica luciditatii, a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ. dr. Laura Lazăr Zăvăleanu:** "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi. Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu. Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se

sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic. O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei", la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse "la capăt de hotar " -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, "pe masa olarului iubirii"

- **Conf. univ. dr. Călin Teutişan:** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."
- **Prof. univ. dr. Cornel Moraru:** "Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof. univ. dr. Ovidiu Moceanu:** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala

existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".

- **Prof. univ. dr. Dumitru Chioaru:** "Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".
- **Prof. univ. dr. Ştefan Borbély:** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile".
- **Gheorghe Andrei Neagu:** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale (Greșeala pag. 73). Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag. 81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"

SORIN CERIN – STRĂINUL SUBCONȘTIENT AL ADEVĂRULUI ABSOLUT –*Poeme filosofice*

- **Marian Odangiu:** “Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp!), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”
- **Eugen Evu:** "...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene. În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986